

Sygn. akt III SK 48/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSA Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 lutego 2013 r.

- 1. oddała skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) decyzją z 28 grudnia 2009 r. nałożył na E. S.A. z/s w P. (powód) karę pieniężną z tytułu niewywiązania

się przez powoda w I półroczu 2007 r. z obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego (w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r.) w wysokości 2.150.000 zł.

Powód zaskarżył powyższą decyzję odwołaniem w całości, zarzucając naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a i ust. 2a Prawa energetycznego, art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego oraz art. 7, art. 77 i art. 6 k.p.a.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 6 marca 2012 r. uchylił zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu. Uznając odwołanie za uzasadnione Sąd pierwszej instancji wskazał, że nowy obowiązek z art. 9a ust. 8 prawa energetycznego obowiązywał od 1 lipca 2007 r. Do tego momentu, to jest w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2007 r. na przedsiębiorstwie energetycznym ciążył, na podstawie art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, obowiązek zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła. Zgodnie z art. 56 ust. 2a pkt 3, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, minimalna kara pieniężna wymagała podstawienia danych dotyczących opłaty zastępczej. Tymczasem przedsiębiorstwo energetyczne nie było zobowiązane do uiszczenia opłaty zastępczej w I półroczu 2007 r. Obowiązek przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej został nałożony na przedsiębiorcę z dniem 1 lipca 2007 r., a zatem nie obciążał powoda w I półroczu 2007 r. Ponieważ zgodnie z algorytmem sposobu obliczania wysokości minimalnej kary pieniężnej, wysokość tej kary uzależniona jest od wysokości opłaty zastępczej, niemożliwe jest ustalenie tej kary za I półrocze 2007 r. Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że Prezes Urzędu nie miał podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej za niedochowanie obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2007 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a w związku z ust. 2a pkt 3 po dniu 23 lutego 2007 r. Prawodawca nie przewidział bowiem możliwości wyliczenia wysokości kary pieniężnej z tytułu czynu polegającego na niewypełnieniu w I półroczu 2007 r. obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2007 r. W myśl zasady *nullum poena sine lege* przedmiotowa decyzja została więc wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości, która wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 20 lutego 2013 r. została oddalona. Sąd drugiej

instancji podkreślił, że spór w niniejszej sprawie ma charakter czysto prawny, gdyż okoliczności faktyczne nie są między stronami sporne. Sąd drugiej instancji miał na względzie, że ustawa nowelizująca zmieniła zarówno obowiązek (art. 9a ust. 8) jak i karę za jego niewykonania (art. 56 ust. 1 pkt 1a). Ustawa nowelizująca weszła w życie 24 lutego 2007 r. i zawierała katalog przepisów przejściowych. Nowy obowiązek z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego obowiązywał od 1 lipca 2007 r., a do tej daty na przedsiębiorstwie energetycznym takim jak powód ciążył obowiązek z art. 9a ust. 8 w starym brzmieniu. Należało zatem ocenić, czy w tej sytuacji zgodnie z nowym brzmieniem art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego, który wszedł w życie 24 lutego 2007 r., Prezes Urzędu był uprawniony do nałożenia na powoda kary pieniężnej za niezrealizowanie obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego. Obowiązek ten mógł zostać wykonany przez powoda do 30 czerwca 2007 r. Skoro tak, to działanie Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie pozbawione było podstawy prawnej, ponieważ nie mógł nałożyć kary pieniężnej na powoda na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 1a w starym brzmieniu, który przestał obowiązywać w dniu 24 lutego 2007 r. Nie można zaś było wymierzyć kary na podstawie nowego art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego, ponieważ sankcja przewidziane w tym przepisie nie była skorelowana z obowiązkiem z art. 9a ust. 8, w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r. Odnosząc się do art. 11 ustawy nowelizującej sąd drugiej instancji przyjął, że przepis ten dotyczy jedynie oceny tego, czy nałożony obowiązek został zrealizowany, czy nie. Nie znajduje natomiast zastosowania do kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego.

Sąd drugiej instancji miał także na względzie, że wysokość poziomu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, została określona w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego obowiązku zakupu energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła (Dz.U. Nr 267, poz. 2657) dla całego 2007 r., a nie jedynie dla I półrocza tego roku. Zmiana obowiązku w trakcie trwania roku, dla którego obowiązek został ustanowiony, nie może zaś, zgodnie z zasadami demokratycznego państwa prawa, prowadzić do zwiększenia tego obowiązku. Ponadto, rozporządzenie z 2004 r. nie może stanowić podstawy

wymiaru udziału ilościowego dla zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu, ponieważ utraciło moc z dniem 24 lutego 2007 r., stosownie do art. 1 pkt 4 lit. d ustawy nowelizującej.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1) art. 11 ustawy nowelizującej w związku z art. 9a ust. 8 oraz art. 56 ust. 1 pkt 1a i ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego, w brzmieniu sprzed 24 lutego 2007 r. oraz 1 lipca 2007 r.; 2) art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego, w brzmieniu od dnia 24 lutego 2007 r.; 3) art. 14 ustawy nowelizującej w związku z art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego, w brzmieniu sprzed nowelizacji; 4) art. 21 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2005 r. Nr 62, poz. 552); 5) § 5 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 2004 r.

Prezes Urzędu wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w pełni podziela leżące u podstaw zaskarżonego wyroku założenia, zgodnie z którymi w postępowaniach dotyczących nałożenia dolegliwej kary pieniężnej o charakterze administracyjnym konieczne jest zapewnienie odpowiedniej ochrony praw przedsiębiorców. Jak słusznie przyjął Sąd drugiej instancji, realizacja tego postulatu wymaga poszanowania przez organy standardów proceduralnych określonych zwłaszcza w ustawach regulacyjnych, co z kolei przekłada się na kontrolę niektórych uchybień postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 lipca 2011 r., III SK 52/10 i z 3 października 2013 r., III SK 67/12). Wskazana jest także, jak miał to na względzie Sąd Apelacyjny, odpowiednia wykładnia i zastosowanie przepisów ustanawiających sankcje przybierające postać kary pieniężnej oraz przepisów dotyczących kompetencji Prezesa Urzędu do

nakładania oraz wymierzania takiej kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2014 r., III SK 34/13). Przy wykładni tych przepisów nie tylko dopuszczalne, ale także zasadne i celowe jest chociażby uwzględnienie podstawowych zasad wykładni przepisów przewidujących odpowiedzialność represyjną wypracowanych w obszarze prawa karnego. Stąd też Sąd drugiej instancji trafnie zwrócił uwagę na istotę naruszenia prawa, jakiego dopuścił się powód (zaniechanie wykonania obowiązku) oraz sprzeciwił się rozszerzającej wykładni przepisów dotyczących samej sankcji pieniężnej. O ile bowiem, ze względów celowościowych i efektywnościowych, rozszerzająca wykładnia przepisów prawa regulacyjnego dotyczących kompetencji organów regulacyjnych w zakresie nakładania na przedsiębiorców obowiązków jest uznawana za dopuszczalną w orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdy obowiązki te są zagrożone wyłącznie sankcją o charakterze *stricte* administracyjnym (por. wyrok z 2 kwietnia 2009 r., III SK 28/08), o tyle w przypadku nakładania i wymierzania wysokich kar pieniężnych z tytułu stwierdzonych deliktów administracyjnych zasadne i celowe jest dokonywanie węższej wykładni przepisów zawierających normę sankcjonującą niepożądane przez prawodawcę zachowania (por. wyrok z 14 kwietnia 2010 r., III SK 1/10).

Sąd Najwyższy nie podziela jednak w pełni rezultatów zastosowania w niniejszej sprawie przez Sąd Apelacyjny zaprezentowanych powyżej standardów, akceptując idące w przeciwnym kierunku poglądy wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., III SK 58/13, w którym dokonano wykładni przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy- Prawo energetyczne oraz ustawy- Prawo ochrony środowiska i ustawy o systemie oceny zgodności (Dz.U. Nr 21, poz. 124, dalej jako ustawa nowelizująca) mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu Najwyższego, art. 11 ustawy nowelizującej rozstrzyga, że do oceny wypełnienia przez przedsiębiorstwa energetyczne obowiązku zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2007 r. należy stosować przepisy dotychczasowe. Nie są to przepisy, które obowiązują w dniu 30 czerwca 2007 r., 1 lipca 2007 r. ani w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2007 r., lecz przepisy obowiązujące przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, czyli przed 24 lutego 2007 r. Dlatego przepis art. 14 ustawy nowelizującej nie powinien

mieć znaczenia przy wykładni art. 11 ustawy nowelizującej i przy rozpoznawaniu odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu wydanej w niniejszej sprawie. Okoliczność, że na podstawie art. 14 ustawy nowelizującej część przewidzianych w niej nowych przepisów weszła dopiero 1 lipca 2007 r., zaś znowelizowany art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego wszedł w życie w dniu 24 lipca 2007 r., nie zmienia zakresu i treści przepisów wchodzących w skład „przepisów dotychczasowych”, w rozumieniu art. 11 ustawy nowelizującej. Rozumowanie Sądu Apelacyjnego przyjęte w zaskarżonym wyroku zasługiwałoby natomiast na pełną akceptację w przypadku braku art. 11 ustawy nowelizującej.

Jak jednak wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III SK 58/13, dokonana przez Sąd Najwyższy wykładnia art. 11 ustawy nowelizującej, odmienna od zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie przesądza o uznaniu skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu za zasadną. W uchwale w sprawie III SZP 2/09 przyjęto bowiem, że w braku regulacji intertemporalnej dotyczącej postępowań w zakresie wykonania obowiązku takiego, jak w niniejszej sprawie, prowadzonych przez Prezesa Urzędu za 2006 r. po wejściu w życie ustawy nowelizującej, stosować należy nowe przepisy dotyczące sankcji, jeżeli nowa sankcja jest względniejsza dla przedsiębiorstwa energetycznego. Zapatrywanie te znajdują także zastosowanie w niniejszej sprawie, w której kara wymierzona została za niewykonanie obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w I połowie 2007 r.

Wymierzona w niniejszej sprawie przez Prezesa Urzędu kara pieniężna została obliczona w oparciu o wzór i zmienne na podstawie art. 56 ust. 2a pkt 3 w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r. Przedstawiona powyżej wykładnia „przepisów dotychczasowych” z art. 11 ustawy nowelizującej mogłaby sugerować, że sposób działania Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie był prawidłowy. Jednakże, wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie, jak również zasada równości wobec prawa powoduje, że konieczne jest zmodyfikowanie wyników tej wykładni na użytek samego wymiaru kary pieniężnej. W uchwale III SZP 2/09 przyjęto bowiem, że skutkiem rażących niedoskonałości regulacji intertemporalnej wprowadzonej ustawą nowelizującą jest zasada stosowania „nowych” przepisów w zakresie wysokości kary do zachowań z 2006 r. Uzasadnia to zastosowanie analogicznego

rozumowania w odniesieniu do sposobu ustalania kar pieniężnych za I półrocze 2007 r. W przeciwnym razie przedsiębiorstwa energetyczne, które dopuściły się takich samych uchybień w 2006 r. oraz w 2007 r., byłyby karane w zróżnicowany sposób. Dodatkowo za takim ukształtowaniem mechanizmu wymiaru kar pieniężnych za niedochowanie w I półroczu 2007 r. obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r. przemawia kolejna niedoskonałość normatywnej regulacji zagadnień międzyczasowych. Przed 2007 r. obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, w brzmieniu do 30 czerwca 2007 r., wykonywany był przez przedsiębiorstwo energetyczne za okres pełnego roku kalendarzowego. Ustawa nowelizująca reguluje zaś jedynie, że wykonanie i ocena wykonania w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2007 r. obowiązku nałożonego na przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego, w brzmieniu dotychczasowym, następuje na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustawa nowelizująca weszła w życie w dniu 24 lutego 2007 r., a zatem już po upływie ponad 7-miu tygodni przypadającego na 2007 r. sezonu grzewczego, co dodatkowo mogło utrudnić wykonanie obowiązku zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu w ilościach odpowiadających odpowiedniemu udziałowi wykonanej sprzedaży energii odbiorcom końcowym w kolejnych miesiącach I półrocza 2007 r. W ten sposób ustawa nowelizująca nie tyle z mocą wsteczną skróciła okres referencyjny, za który do tej pory obowiązek z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego był rozliczany, co znacząco utrudniła racjonalne planowanie realizacji tego obowiązku w działalności tak specyficznej, jaką jest sprzedaż energii elektrycznej odbiorcom końcowym. Jednocześnie regulacja intertemporalna ustawy nowelizującej nie narzucała Prezesowi Urzędu w sposób bezwzględny rozliczenia za 2007 r. wykonania obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w starym i nowym brzmieniu odrębnie za I i II półrocze 2007 r.

Stosując się do wskazówek wynikających z uzasadnienia uchwały III SZP 2/09 Sąd Najwyższy stwierdza, że wymierzając karę pieniężną w decyzji wydanej w niniejszej sprawie Prezes Urzędu ustalił, że powód powinien uzyskać udział energii z kogeneracji w energii sprzedanej odbiorcom końcowym na poziomie 1.247.299,422 MWh. Powód zakupił jednak wyłącznie 1.032.165,082 MWh takiej energii. Uwzględniając, w ślad za Prezesem Urzędu, energię zakupioną od

wytwórców energii z biomasy (69.360,547 MWh) niedobór w zakresie realizacji obowiązku z art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego wyniósł więc 145.773,793 MWh. Prezes Urzędu uwzględnił także, że powód otrzymał oferty sprzedaży 50.000 MWh energii z kogeneracji, w tym od wytwórcy, który w I połowie 2007 r. nie sprzedał 15.000 MWh takiej energii. Ta ostatnia wartość stanowiła podstawę do wyliczenia kary pieniężnej według wzoru $15.000 \text{ MWh} \times 139,61 \text{ zł/MWh}$ (oferowana i niezakupiona energia z kogeneracji), co daje kwotę kary pieniężnej w wysokości minimalnej wynoszącej 2.094.150 zł. Kwota ta została podniesiona przez Prezesa Urzędu na podstawie oceny całokształtu zachowania powoda do poziomu 2.150.000 zł.

W dalszej kolejności należy ustalić, czy kara pieniężna wymierzona na podstawie odpowiednio zastosowanych przepisów art. 56 ust. 2a pkt 3 w związku z art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2007 r. byłaby dla powoda względniejsza w stosunku do kary wymierzonej w decyzji Prezesa Urzędu.

Stosownie do art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego, w brzmieniu relewantnym dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie, opłatę zastępczą stanowiącą podstawę dla wyliczenia kary pieniężnej z art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego, obliczano według wzoru $Ozg \times Eog + Ozk \times Eok$. Wartości Ozg i Ozk zostały określone w komunikacie Prezesa Urzędu z 26 marca 2007 r. na poziomie, odpowiednio, 117 zł/MWh oraz 17,96 zł/MWh. Wartości Eog oraz Eok odpowiadają ilości energii elektrycznej równej różnicy między ilością energii elektrycznej wynikającej z obowiązków ciążących na przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii z jednostek kogeneracyjnych opalanych gazem oraz jednostek opalanych paliwem konwencjonalnym. Podkreślić zaś należy, że w 2006 r. nie było rozróżnienia między obowiązkiem zakupu energii wytworzonej w kogeneracji w zależności od źródła energii. Mechanizm wsparcia w postaci obowiązku zakupu energii obejmował także jednostki kogeneracji opalane gazem. Dlatego odpowiednie zastosowanie art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego w związku z art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego wymaga uwzględnienia w niniejszej sprawie zmiennej Eog w ten sposób, by wartość zmiennej Eok pomniejszyć o ilość

MWh odpowiadającą procentowemu udziałowi obowiązku zakupu świadectw pochodzenia energii liczonego za II półrocze 2007 r. dla zmiennej Eog w obowiązku zakupu świadectw pochodzenia energii ogółem za II półrocze 2007 r., według minimalnych poziomów obowiązku określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 26 września 2007 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczania opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz.U. z 2007 r. Nr 185, poz. 1314). Dla II połowy 2007 r. łączny obowiązek zakupu świadectw pochodzenia kształtował się na poziomie 0,173% energii sprzedanej odbiorcom końcowym, zatem udział świadectw pochodzenia energii z jednostek kogeneracji opalanych gazem powinien wynosić 4,62% w (proporcja 0,8% do 17,3%) wykonaniu łącznym obowiązku uzyskania świadectw pochodzenia na minimalnym poziomie. Stwierdzony przez Prezesa Urzędu niedobór w zakresie realizacji obowiązku zakupu energii z kogeneracji wynosił dla powoda 145.773,793 MWh, zatem udział energii z kogeneracji wytworzonej w jednostkach opalanych gazem w tym niedoborze wynosi 6734,749 MWh (4,62% x 145.773,793 MWh). W ten sposób uzyskano zmienne do wzoru $Ozg \times Eog$, co daje kwotę 787.965,63 zł (6734,749 MWh x 117 zł/MWh). Na zmienną $Ozk \times Eok$ składają się zaś wartości 17,96 zł/MWh oraz wolumen energii brakującej do wykonania obowiązku, wynoszący 139.039,044 MWh, co daje kwotę opłaty zastępczej w wysokości 2.497.141,23 zł. Suma opłat zastępczych (3.285.106,86 zł) podlega pomnożeniu przez mnożnik 1,3 zgodnie z art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego w brzmieniu od 1 lipca 2007 r., co daje kwotę minimalnej kary pieniężnej, jaką na podstawie odpowiednio stosowanych przepisów Prawa energetycznego w brzmieniu od 1 lipca 2007 r. można byłoby wymierzyć powodowi za niedopełnienie obowiązku zakupu energii wytworzonej w skojarzeniu w I połowie 2007 r. w wysokości 4.270.638,92 zł.

W konsekwencji należy uznać, że kara pieniężna wymierzona powodowi na podstawie przepisów dotychczasowych w rozumieniu art. 11 ustawy nowelizującej (2.150.000 zł) była znacząco niższa od kary obliczonej na podstawie odpowiednio stosowanych art. 56 ust. 2a pkt 3 w związku z art. 9a ust. 8a Prawa

energetycznego w nowym brzmieniu (4.270.638,92 zł). Jest to konsekwencją uwzględnienia w podstawie wymiaru kary w decyzji Prezesa Urzędu wyłącznie wolumenu energii, który został zaoferowany powodowi przez wytwórcę, lecz nie został przez tego wytwórcę sprzedany w I połowie 2007 r. (15.000 MWh), podczas gdy odpowiednie stosowanie powołanych wyżej przepisów w nowym brzmieniu wymaga uwzględnienia przy wymiarze kary całego niedoboru energii pochodzącej z kogeneracji (145.773,793 MWh). Tym samym, stosownie do poglądów wyrażonych w uzasadnieniu uchwały III SZP 2/09, Prezes Urzędu prawidłowo wyliczył wysokość kary w decyzji wydanej w niniejszej sprawie.

Jednakże, wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżony skargą kasacyjną przez Prezesa Urzędu mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu, ponieważ wydana w niniejszej sprawie decyzji organu regulacji energetyki została oparta na przepisach prawa, które nie upoważniały Prezesa Urzędu do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Decyzja została bowiem wydana na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 2a pkt 3, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego w brzmieniu z 2009 r. (Dz.U. Nr 165, poz. 1316), a nie na podstawie przepisów Prawa energetycznego w brzmieniu sprzed 24 lutego 2007 r., stosowanych na podstawie art. 11 ustawy nowelizującej, co stanowiło wadę uzasadniającą jej uchylenie na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego wyroku.